

Most először éreztem, hogy végre minden rendben van. Hogy biztonságban vagyok. És egyszerre jött ki belőlem minden. Minden... Az elhagyatottság, az éhség, a hideg, a kosz, a tetvek, a szagom, a cigicsikkek, a mocsok, az üres üvegek, a kiabálás, a pofonok, a kék foltok, az engem körülvevő rondaság, a rossz jegyek, a hazugságok, az erőszak, a félelem, a lopások, Jason Gibaud szülei, akik megtiltották, hogy náluk szarjak, a maradékaik, amiket megehettem, a fenekem, a mellem és a szám, amiket olyan sokszor használtam váltópénzként az utóbbi időkben, az összes pasi, aki olyan sok hasznot húzott a helyzetemből, az összes szar meló és Manu, aki elhitette velem, hogy tényleg szeret egy kicsit, és hogy lehet egy saját házám, és...

És ezt mind kihánytam magamból a könnyeimmel.

És miközben én lassan kiürültem, Franck mintha egyre jobban megtelt volna. Nem tudnám igazán megmagyarázni, de ezt a benyomást keltette bennem. Minél tovább sírtam, ő annál jobban felengedett. Egyre szelídebb lett az arc kifejezése, a fülem mögé simította egy tincsemet, kedvesen viccelődött velem, hol Calamity Jane-nek, hol Örült Camille-nak, hol Billie the Kidnek nevezett, és vigyorgott hozzá.

Elmondta, milyen felismerhetetlen volt az arcom, elmesélte, hogyan szántogattam a szerencsétlen csávó tarkóját a puskacsövével, miközben vezetett, elmondta, hogyan lengedezett Manu leszakadt fülcimpája a kanyarokban, utánozta, milyen hangon parancsoltam rá, hogy szerezzen egy zsarut, és hogyan vágtam a fegyvert a pofájába, mondván: „Az ajándékom”, és néha majdnem elnevette magát. Igen, majdnem nevetett.

Csak jóval később, jó sok bizalmas vallomás után érttettem meg – amikor már Franck is mesélni kezdett, és elmondta, hogyan vívta a magányos háborúját előttem, előttünk –, hogy azon az éjszakán azért volt olyan boldog attól, hogy annyira boldogtalanak lát engem, mert amíg én a merevgörcs határán, kétségbeesetten zokogtam a karjában, megtalálta az első jó okot, hogy miért ne ölje meg magát.

Az én könnyeim adták az út folytatásához az üzem-

anyagot, és azért viccelődött, hogy megnyugtasson. Hogy bebizonyítsa, mindenen lehet röhögni, és hogy egyébként is, ezentúl mindenen röhögni fogunk, mert nézd csak, Billie... nézd... Akármilyen rohadt is az életünk, mégiscsak sikerült visszakapnunk ebben a koszos kis ágyban... Hé... Hagyd abba a sírást, kicsibém... Hagyd abba... Neked köszönhetően most lettünk túl a legdurvább dolgon... Megmenekültünk, neked köszönhetően... Ó, nem is, inkább sírj csak... Sírj... Attól könnyebben elalszol... Sírj, de soha ne felejtsetd: persze, még csak a kezdetén vagyunk a nehézségeinknek mi ketten, persze, de amikor majd a sír szélén állunk, hátranézünk, és így szólunk: én éltem, és nem egy álságos lény élt helyettem, akit félelemből és abból a rettegeből teremtettem, amit szemét állatok keltettek bennem...

Franck igazából csak azt mondta: csssss, de az ezt jelentette.

Az ő kedvessége nélkül, ahogy együtt tanulta velem a jelenetünket, Billie Holiday gyermekkora nélkül, amit Franck úgy idézett fel nekem, hogy közben másfele nézett, túl a fejtámaszomon, és a Claudine-hoz küldött, parányi képeslapjai nélkül, amelyek a zárdai éveim alatt érkeztek hozzám, soha nem támadt volna fel bennem a reflex, hogy megőrüljek. És az én örüitem nélkül Franck sem maradt volna életben.